

kon vertellen van alles, wat hij in Engeland en Duitschland beleefd en gezien had. Natuurlijk zou hij daar gemakkelijk een bruidje hebben kunnen vinden; dat hij desnietteenstaande haar, het schoolmeisje, met zijn oplettendheden was blijven vereeren, kon niet anders dan het gevolg zijn van een trouwe en ridderlijke liefde. Welke veertienjarige zou zich niet gestreeld gevoeld hebben bij dergelijke gedachten?

De ontmoetingen werden steeds veelvuldiger, want de liefde maakt vindingrijk. In Oct. 1689 te Dordt beroepen als eerste predikant bij de nieuw opgerichte luthersche gemeente, deed Ds. den Hartogh 19 Maart 1690 zijn intrede aldaar. Hij had het echter niet zoo druk, of hij kon af en toe nog wel eens overwippen. Nu eens te Rotterdam, dan te Delft hadden de gelieven gelegenheid elkander te ontmoeten.

Jammer vond Agatha wel, dat zijn familie zoo aandrang op voorloopige geheimhouding, want zoo gaarne zou zij haar verloving aan iedereen meedeeld hebben. Het was dan ook een nieuwtje de moeite waard om verteld te worden! Verloofd te zijn met zoo'n knappen man, een dominee van Dordt! Zij binnenkort domineesjuffrouw! Het was bijna te mooi om waar te zijn. Haar hartje zwol van geluk, maar meer nog van ijdelheid. Dat een tractement van honderd rijksdaalders geen schitterende toekomst beloofde, deerde haar niet. Haar voogd Den Hartogh had er immers meermalen op gewezen, dat zij zich de weelde veroorloven kon een man te huwen, die noch vermogend was, noch een groot inkomen had aan te bieden. Trouwen was voor haar de poort, waardoor zij vrij en onafhankelijk de wereld van geluk kon ingaan. Geen schoolmeester zou haar dan kunnen beknorren om haar geringe vorderingen in de fransche taal en de schrijfkunst, geen schoolmatres zuur zien over hare tekortkomingen op de naaikamer en den linnenzolder.